

om, til 20, vilde det ganske vist blive en Lettelse for Dyrkerne, men saa vilde vi dermed staa i meget stor Fare for at komme til at oparbejde en dansk Tobaksavl, der kun bæres frem, fordi den har en ekstraordinær Beskyttelse. Det udsatte vi os for efter Toldloven af 1908, og den Gang kostede det et Par Aars Arbejde at slippe bort derfra. Det er Grunden til, at vi ikke vil udsætte os for noget tilsvarende her. Det drejer sig for Staten kun om et saare ringe Beløb, det er udelukkende sket af praktiske Hensyn. Det generer ikke Dyrkerne i den Forstand, at de skal aflevere 50 Ø., thi Beskyttelsen overfor den udenlandske Tobak staaer i Forhold dertil gennem Toldlovens Satser.

De andre Punkter, der er nævnt, skal jeg ikke opholde mig ved, men kun sige, at jeg tillod mig, i øvrigt sammen med det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, at rette en Protest mod en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Boa. Han gik nemlig ud fra, at Selvrullerne ikke var beskattet, men da han mærkede vor Opposition, rettede han det til „i ikke synderlig Grad“. Den Form, hvorunder de er beskattet, er blot en anden end den almindelige. Meningen er, at Administrationen skal være i Stand til at ramme et saadant Gennemsnit, at de i Virkeligheden giver Skat ganske som andre Mennesker. Den Henvendelse, der er kommet fra disse Selvrullere i Udvalget, gaar ogsaa udtrykkelig ud paa, at det, de tilsigter, er ikke i nogen Maade at blive fri for Skat, de er villige til at yde Skat, de ønsker kun, at der skabes Mulighed for at erlægge den paa en saadan Maade, at de overhovedet kan faa Tobak. Naar det ærede Medlem bruger Selvrullerne som Eksempel paa, at det her i Virkeligheden er en Skat paa Arbejde, tager det ærede Medlem fejl. Man kan slet ikke kalde det en Skat paa Arbejde i den Forstand. Det er en Skat paa forarbejdet Tobak i mange Tilfælde i Sammenligning med uforarbejdet. Men her gælder for øvrigt nøjagtig det samme som med Hensyn til Tobaksdyrkerne. Den Afgift, der svares af den indenlandske Produktion, kontrabalanceres af Toldsatserne paa en saadan Maade, at det ikke er en Tynge paa Arbejdet. Man har nemlig samtidig en tilsvarende Beskyttelse eller rettere Toldmur — det er nemlig ikke en Beskyttelse, da den ogsaa lægges indenlands — overfor Udlandet. Den ensidige Fremstilling, det ærede Medlem gav af, at det var noget særlig byrdefuldt for Tobaksdyrkerne og Tobaksarbejderne, er derfor i Bund og Grund urig-

tig. Thi det ærede Medlem ser ikke eller nævner i alt Fald ikke, at man staaer med en tilsvarende Dækning overfor den udenlandske Import og det udenlandske Arbejde, hvor der kun lades et lille Spillerum tilbage som den her i Landet nu som nødvendig ansætte Beskyttelse.

Ud fra disse Betragtninger vil jeg derfor anbefale det størst mulige Antal Medlemmer af dette høje Ting at stemme for Lovforslaget, som det nu foreligger, og sende det over til det andet Ting med Haabet om, at dette maa vise samme Hurtighed, som det har været os kært at vise, fordi jeg tror, at der herigennem aabnes en Mulighed for at tage noget af Arbejdet op igen, om end ikke desværre i samme Grad, som det kunde være sket under bedre økonomiske Forhold.

Hans Nielsen: Jeg har baade ved første og anden Behandling fremhævet de Betænkeligheder, vi havde rent skattemæssigt overfor Lovforslaget, og der kan jo ogsaa med god Grund rettes Anker mod det i saa Henseende. Men der er ingen Grund til at gentage disse Klager her ved tredje Behandling, da det slet ikke nytter noget, det ved vi paa Forhaand. Jeg skal derfor lade det ligge og kun gøre et Par Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem Hr. Rode og det ærede Medlem Hr. Boa, der begge anbefalede at stemme mod Lovforslaget.

Det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Rodes Indvendinger mod Lovforslaget er saare spinke, idet han særlig henviser til den Gene og de Ulemper, der vil opstaa for en Del Smaaavirksomheder. Nu tror jeg, at „den Række af Smaaavirksomheder“ eller „en Del mindre Virksomheder“, hvilket Udtryk man nu end benytter — den ene benytter det ene, den anden det andet Udtryk —, er ganske overdrevet, der er sikkert kun Tale om ganske faa Virksomheder af den Slags. Overfor disse er der, som jeg har gjort opmærksom paa, indført ganske betydelige Lempelser. Foreløbig har de faaet en Udsættelse fra 6 Maaneder til 1 Aar, desuden er der indført meget betydelige Lempelser for dem, der kun beskæftiger indtil 2 fremmede Arbejdere. Men overfor disse Smaaavirksomheder, som maaske er en Snes eller to over det ganske Land, staaer 6 000—8 000 Arbejdere, som har gaaet arbejdsløse i mange Maaneder, og som selvfølgelig i dette Øjeblik lever i meget trange og sørgelige økonomiske Kaar. Jeg forstaaer ikke, at man kan se bort fra dette og fortabe sig i disse